

Sygn. akt IV KS 12/20

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **W. T.**

oskarżonego z art. 216 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 marca 2020 r.

skargi obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu odwoławczego – Sądu Okręgowego w R.

z dnia 19 listopada 2019 r., sygn. akt III Ka (...)

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 30 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...), i przekazującego sprawę

do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;

2. obciążyć oskarżonego W. T. kosztami

sądowymi postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L. wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K (...), uniewinnił oskarżonego W. T. od tego, że:

<<w dniu 21 września 2018 roku w W., kilkakrotnie znieważył E. S. – w obecności m.in. jej małoletnich dzieci – słowami wulgarnymi tj. „k...rwo”, i że „ubiera się jak ta spod lampy”, jak również wykonał wobec niej obraźliwy gest przez pokazanie „środkowego palca”>>,

tj. od czynu kwalifikowanego z art. 216 § 1 k.k.

Od powyższego wyroku apelację wniosła oskarżycielka prywatna, zaskarżając wyrok w całości m.in. na niekorzyść W. T. i zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na treść wyroku, przez ustalenie, na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, że oskarżona E. S. dopuściła się zarzucanego czynu, zaś oskarżony W. T. , zarzucanego mu czynu nie popełnił, co w konsekwencji spowodowało skazanie E. S. , a uniewinnienie W. T. .

W konkluzji autorka środka odwoławczego wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 19 listopada 2019 r., sygn. akt III Ka (...), uchylił wyrok w części dotyczącej oskarżonego W. T. i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania.

Skargę na powyższy wyrok złożył obrońca W. T. , zarzucając „naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. poprzez błędne uznanie, iż zachodzi jedna z podstaw uzasadniających uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 19 listopada 2019 r., sygn. akt III Ka (...) uzasadniająca przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwagi na konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w L. wniósł o oddalenie skargi jako bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W myśl art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok Sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. W powołanej regulacji art. 539a § 3 k.p.k. niewątpliwie mowa zatem o art. 437 § 2 k.p.k., który obecnie stanowi, że uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439

§ 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

W rozpoznawanej sprawie powodem orzeczenia Sądu *ad quem* o charakterze kasatoryjnym była konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, przesłuchania wszystkich uczestników zdarzenia, jakie miało miejsce w dniu 21 września 2018 r., ewentualnej konfrontacji ich ze sobą, a następnie dokonania ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa W. T. i jego winy w tym zakresie.

Podstawą zaś takich zaleceń była krytyczna ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd pierwszej instancji. Wykazane w tej mierze uchybienia – wbrew twierdzeniom autora skargi - doprowadziły do przedwczesnego uniewinnienia W. T. od czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia. Analiza argumentacji zawartej w uzasadnieniu wyroku uchylającego jednoznacznie zatem wskazuje na brak naruszenia przepisu art. 437 § 2 k.p.k. w odniesieniu w szczególności do reguły *ne peius* oraz zakresu postępowania ponownego.

Podsumowując, należy uznać, że treść zaskarżonego orzeczenia wynikała z konieczności przeprowadzenia istotnych dowodów, stanowiących główny filar postępowania prowadzonego przeciwko W. T. . Charakter uchybień Sądu pierwszej instancji wskazywał, iż w postępowaniu ponownym konieczne będzie ponowne przesłuchanie wszystkich świadków w sugerowanym kierunku, a to może skutkować potrzebą przeprowadzenia kolejnych czynności dowodowych, co dostrzegł Sąd odwoławczy, a zignorował skarżący.

Z tych względów należało orzec jak na wstępie.